

Mintha árnyék

Mintha nem is dobogna a szívem,
máskor hallom, ha izgulok, zakatol, most nem.
Hideg szél fúj, esik az eső, arcomba vág,
elbújnék előle, mintha szégyenlős lennék,
de mégsem, megyek tovább, csak úgy céltalan.

Mintha nem is volna szívem, mintha nem is volnék,
csak a szél van, az eső és egy boldogtalan hasonmás,
vagy egy árnyék, a saját árnyékom, mely elhagyott,
megy céltalan, neki a szélnek, már nem keres,
már nem kutat, nem érez, mint az ágról leszakított levél,
hordja a szél, majd lerakja, hogy aztán felkapja megint,
kénye-kedve szerint vigye tovább, csak úgy, csak azért is.

Mintha nem is lettem volna a múltban, sem a jövőben,
a hideg eső árnyékomról lemossa az összes bűnömet,
a vétkeimet, a mulasztásaimat, a jótéteményeimet,
ha egyáltalán voltak,
a bátorságot, hogy merjek élni, hogy merjek megszólalni,
hogy merjek kérni, bármit, időt.

Az érzelmek nélküli büntelen árnyékot a halál kíséretti,
de hogy hal meg, csak egyszerűen szertefoszlik,
vagy nála a mennyország kulcsa,
vagy még egyszer visszatalál, mint egy új esély?
Talán, ha elállna az eső, ha kirügyeznének a fák,
ha virág nyílna, ha megölelné az élet,
és örökkön-örökké élő meleg testéhez odaszorítana.